

"CẶP BÒ" (ĐÉT TINH) VỚI TUỔI THIẾU NIÊN

Chu Tất Tiến

Ở mấy xứ văn minh, thanh niên thiếu nữ thường bị lôi cuốn vào chuyện "đét tinh" (dating) tức là đi đến chỗ hò hẹn để "cặp bò". Đây không phải là chuyện cá nhân như mấy người Việt mới qua Mỹ tưởng mà có tính cách trào lưu công cộng, bởi vì hầu như trong tất cả các báo chí dành cho thiếu niên còn dưới tuổi 17, đều có những mục dấy về cách "cặp bò".

Chính ngay tại các trường Trung Học cũng tạo ra nhiều cơ hội cho các học sinh "cặp bò" với nhau nữa. Bởi vậy, cha mẹ Việt ở đây, đa số đều nhức đầu, thậm chí kinh hoàng đến mất ngủ, chỉ vì con gái đến tuổi dậy thì rồi. Một số khác âm thầm, lặng lẽ đến tiêu hao cân lượng, số khác thì chỉ biết thở dài, rồi mặc "đời cua, cua máy; đời cáy, cáy đào".

Một điều phân biệt rõ ràng là chuyện lo lắng chỉ xảy ra với con gái mà thôi, còn nếu có con trai đi hẹn hò thì cha mẹ ít lo lắng, và có thể coi như không có gì, mặc dù ảnh hưởng của việc bỏ bịch với con trai cũng không ít như học kém đi, vắng nhà nhiều hơn, ít tâm sự với bố mẹ, rồi có thể "tung cánh bay, tìm về tổ ấm" nào đó, dở dang việc học hành. Tuy nhiên, kết quả này cũng ít xảy ra, và thường thì không quan trọng. Cho nên trong bài này, người viết chỉ nói về chuyện "đét tinh" với mấy cháu gái mà thôi.

Theo một thống kê của Oprah, thì cứ 5 cô nhí đi cặp bò, có tới 4 cô bị lạm dụng! Chỉ một cô thoát nạn vì lý do hên xui nào đó. Có nghĩa là trong số 100 ngàn cô tới tuổi bỏ bịch, có 80 ngàn cô có vấn đề cần kêu cứu. Nhưng trong 4 cô bị lạm dụng đó, có tới hơn 3/4 các cô im lặng, chấp nhận hậu quả, không kêu cứu, không giải tỏa tâm sự với bố mẹ hay cô giáo hay bạn bè. Có nghĩa là trong 80 ngàn cô bị lợi dụng đó, hơn 60 ngàn cô im re. Khoảng một ngàn cô phá thai. Khoảng ba đến bốn ngàn cô trở thành bà mẹ trẻ, bỏ học ngay, hay quảng con cho ông bà ngoại nuôi rồi tiếp tục đi học, hoặc đi làm.

Con số kê trên khá lớn, nhưng vì xã hội Mỹ là xã hội mở cửa tuốt luốt với tất cả các cô nhí có bầu, bỏ học, bị ứnh, bị bỏ rơi... nên chuyện thường ngày xảy ra giống như chuyện dài Nhân Dân Tự Vệ vậy. Các chương trình "to-óc sâu" (talk show) trên truyền hình có dịp để phỏng vấn các cô dài dài. Điều đáng sợ cho các bậc cha mẹ Á Châu là nhiều cô bé Ô Mai lên đài Tivi còn gân cổ lên, cười cợt, coi chuyện đó như chuyện đùa!

Bởi vậy, cha mẹ ở đây cần lưu ý hai chọn lựa sau: Hoặc là cho con gái đi "đét tinh" để chúng khỏi làm bầm là cha mẹ lạc hậu, rồi giận hờn, rồi đóng cửa phòng, cấm nín. Hoặc là cho con đi rồi thối thỏm, mất ngủ, lo âu, thờ dài, sau đó là những ngày tháng u sầu, trầm mặc, nếu có hậu quả không hay.

Có 2 trường hợp các bậc cha mẹ sẽ phải quyết định:

1- Không cho con đi:

Nếu không muốn cho con đi, cũng dễ thôi. Chỉ cần sắp xếp một buổi ngồi xuống, nói chuyện với con về những hậu quả của việc "đét tinh" này. Lợi và Hại phải được phân tích thật đầy đủ.

Lợi: con sẽ có những ngày tháng vui, nếu gặp đúng người tốt, việc tốt (Mr. Right). Nói là "những ngày tháng vui" là vì 99% những cuộc bỏ bịch này sẽ chấm dứt không sớm thì muộn. Chuyện tình con nít chóng qua như bóng mây. Nay mai, lên Đại Học, sẽ gặp người khác từng trải hơn, sẽ quên cậu bé "tin" kia rất dễ dàng. Chỉ 1% những mối tình non trẻ này sẽ thành vợ chồng thực sự. Có bỏ thì bạn bè không chê là "nhà quê". Có bỏ cùng học bài thì vui vẻ hơn, học hành thoải mái hơn, dễ có điểm cao hơn.

Còn Hại?

Quá chùng chùng.

Con-traí-con-nít thường hay ghen hờn vớ vẩn, không được thỏa mãn thường đi nói xấu với bạn bè khác, sẽ kể chuyện hai đứa làm gì cho toàn trường nghe, có thể hành hung, xô đẩy, giật tóc, ném đồ vật vào người, gào thét um xùm, dọa tự tử, dọa giết người, bỏ học, uống rượu, hít chích... Nếu bỏ bịch mà không trở ngại vì những điều trên, cũng trở ngại về việc học hành. Đầu óc lu mờ hết rồi, lầy tinh thần đâu mà học nữa? Đang học giỏi thành học sinh thường. Đang học thường thì tuột dốc xuống lớp dưới! Kết quả thương đau trên hết là bị lạm dụng tình dục hoặc bị hãm hiếp. Có thể có bầu hoặc không có bầu nếu chỉ là lần đầu, nhưng cũng như người đi đôi giày mới, nâng niu lắm, mà nếu lỡ dính chút bùn thì thôi, cho bản luôn, con gái đã bị lạm dụng tình dục một lần mà không nói chi, thì lần sau, sau nữa, nhất định sẽ thành

bà mẹ trẻ hỏi nào không hay. Con có thể không coi chuyện trinh tiết là quan trọng, theo con, cái gì đẹp nhất của người con gái? Sau này, con lấy chồng, nếu chồng con biết con không còn trinh tiết, liệu có sống yên ổn không? Vậy thì bỏ bịch sớm mà làm chi? Hại nhiều hơn lợi. Ráng đợi cho qua tuổi trung học đi, qua Đại học đi, thì tha hồ...

Cũng đôi khi, học Đại học có bỏ nhưng vẫn ra trường, nếu có bản lĩnh. Ít nhất thì cũng ráng nhịn cho qua tuổi 17, 18, qua Trung Học mà lỡ dở dang thì cũng có việc làm. Còn dưới Trung Học mà đã bỏ lớp thì kẹt con mà kẹt cả cha mẹ, anh chị em luôn một chùm. Cứ trao đổi thẳng thắn với con, hỏi con có thật cần thiết phải có bỏ không? Nếu không có bỏ, có chết ngay không? Nếu vì không đi "đét tinh" mà phải lăn ra chết, thì bố mẹ sẽ công con đi ngay. Còn nếu không đi cũng không chết, thì tại sao lại phải đi và chấp nhận bao nguy hiểm?

Bạn bè cười chê, đã sao?

"Hu ke?" (Who care, anyway?)

2- Chấp nhận cho con đi:

Dù chiều con, sợ con chấp nhận cho con đi, nhưng nếu lo tới sự an toàn cho con, vẫn phải hỏi con những câu này:

a- Con đã quen cậu ấy lâu chưa? Nếu mới quen 2, 3 lần thì không nên đi.

b- Cậu ấy đã từng bỏ bịch với ai trong trường chưa? Nếu từng bỏ rồi, cũng chẳng nên đi. Hấn sẽ đá con như đá gà.

c- Học có giỏi không? Nếu học dốt, chẳng cần quen. Sẽ dốt theo.

d- Bố mẹ hấn có uống rượu, chửi thề không? Nếu có, có thể hấn sẽ bắt chước.

e- Có chương trình đi đâu chưa? Quán cà phê? Ba Rượu? Nhà hàng? Khách sạn? Từ mấy giờ đến mấy giờ nhất định về? Con có hứa nhất định sẽ về đúng giờ không?

g- Con có tin ở bản lĩnh của con không? Nếu gặp chuyện gì xảy ra, con có bảo vệ được con không? Nếu bạn con ép uống rượu, hút thuốc, con có chống cự được không?

h- Có nhờ một đứa bạn nào làm cố vấn chưa? Trường hợp phải ở lại trễ, phải nhờ một đứa bạn gọi đến nhắc nhở giùm. (Bố mẹ không nên gọi, sẽ chạm tự ái cô bé, có thể cô bé sẽ làm liều luôn!)

Sau khi cô bé quàng khăn đỏ về nhà thì đừng tìm hiểu ngay, mà phải chờ cơ hội. Nếu bình an, thì theo dõi tình cảm của hai đứa, nếu sau đó có triệu chứng ghen tuông, giận dữ, đe dọa, xô đẩy... phải tìm cách chấm dứt ngay, không để muộn một ngày nào cả. Vì đôi khi, can thiệp quá trễ. Nếu thấy có triệu chứng âm thầm, lặng lẽ, nước mắt ngấn dài, nên tìm hiểu liền. Cha mẹ không hỏi được, thì nhờ bạn hỏi, để giải quyết gấp..

Nói chung, là Không "đét tinh" thì vẫn hơn là Có. Tội gì lao đầu vào chỗ không chắc thắng để bị ôm đầu máu chảy về nhà, phải không quý vị?